

АНДРЕЙ ДМИТРУК КОСМИЧЕСКИЯТ ПАТРУЛ

Превод от руски: Александър Хрусанов, 1983

chitanka.info

I. Преди изгрев слънце на 14 май 19... година „нощните хора“ от магическата община Пра Бхата, вече потресли страната с невиджани злодеяния, нахълтаха в една от важните стратегически ракетни бази.

Базата беше една от най-важните. „Аякс“ на прост език „спейс фортрес“ — космическа крепост. Не сте ли чували за този дракон от последните години преди разоръжаването? В корема на дракона се спотайвала свита до размерите на железопътен вагон радиоактивна пустош почти колкото Белгия.

Пра Бхат, преселник от Южна Азия, наричащ себе си „въплъщение на Шива“, държал членовете на сектата в състояние на хипноза. Като скандирали в хор текстовете на мантра, те тичешком пресекли границата на електронния контрол. Картечниците се задавили в трели. Падайки с горда усмивка на уста, бъдещите светци успели да включат под наметалата си кумулативните бомби...

След като проникнали през проломите в оградата, „нощните хора“ сменили супертермита с криви ритуални ножове със скулптирани дръжки от слонова кост. Запазили живота само на персонала в командния пункт. „Нощните хора“ стълпили войниците и офицерите край главния пулт за управление, държали ги там, като ги бодели, за да ги плашат. „Ракшас“, тоест началникът на отряда, се свързал по радиото с Пра Бхат, а той от леговището си сред вертепите на многонационалния мегаполис — с президентския дворец.

Под заплахата на атомен удар по столицата на президента наредили да освободи от затвора всички осъдени членове на сектата и сам да дойде на преговори при „въплъщението на Шива“. Президентът помолил за шест часа, за да размисли. Пра Бхат му дал един час.

Мигновено било свикано селекторно съвещание.

Командуващият военновъздушните сили заявил, че охраняващите „Аякс“ явно не са успели да отворят плика с надпис „нула“, а може би са успели, но не са могли да изпълнят указанията. Оборудването на централната шахта все още било в изправност. Президентът трябвало да бъде крайно оперативен; малко време било необходимо, за да се подготви ракетата за изстрелване и това време вече течало. Лично генералът препоръчвал да се обстреля базата от въздуха.

Министърът на правосъдието проявил загриженост за персонала.

Генералът отговорил, че фанатиците едва ли са оставили някого жив.

Министърът изразил съмнение. Сами сектантите не ще могат да изстрелят ракетата; някой ще трябва да им помогне дори и с цената на мъчения.

Генералът припомнил, че е за предпочитане да се пролее малко кръв, отколкото да загине столицата.

Държавният секретар се опасявал от обстрелването на базата. Дори и да се взриви в шахтата, „Аякс“ можел да образува радиоактивен облак, който щял да бъде гибелен за най-близките градове.

Кабинетът на президента се огласил от бурни спорове. Спечелил командувачият ВВС, който доказал, че обстрелът ще унищожи само електрониката и свързочните средства, а повече не било нужно.

Президентът, който никак не искал да се предприемат военни действия, намекнал за преговори. Веднага върху държавния глава се нахвърлили всички телефонни гласове — него щели да вземат за заложник, шантажът с помощта на „Аякс“ нямало да се прекрати, а страната щяла да се превърне в бащиния на „вълпъщението на Шива“, започнал кариерата си като отрепка в пушалните на опиум.

На двадесет и четвъртата минута съвещанието свършило. Командувачият авиацията изслушал кратка заповед от своя върховен началник.

... Трябва да се предполага, че Пра Бхат е предвиждал възможността от такъв отговор. Когато над най-близкото до базата военно летище се разперила димна длан със стремително удължаващи се пръсти, „космическата крепост“ вече била готова за старт.

Чуковете на гърма ударили по крайморските степи на север от базата. Украшеният от изгрева залив се изпъстрил с бели водоскоци. Петте ракетаносци изревали обезкуражено, като по невидима пързалка се плъзнали към хоризонта и започнали да захождат за ново нападение.

Разправят, че един от програмистите умрял, нарязан с ножове, но не се съгласил да състави траекторията от базата до столицата, наречена „овърмун“. Друг обаче направил стартовите изчисления. Завинаги ще остане неизвестно дали мислите на офицера са били объркани от болка, или той нарочно е задал такава програма на машината...

Ще смятаме, че е било съзнателно. Нека да мислим с добро за човека.

II. Смяната на Алексей Гурев беше изключително спокойна. Нито повиквания от Главното диспечерско управление, нито срочни товари, нито свадливи пилоти от далечни рейсове, побъркали се от многодневната самота в кабинета, които настояват „незабавно, чувате ли, незабавно“ за техническа помощ и отпращане към Земята.

Алексей дори си позволи четиридесет минути да поприказва с Вероника по служебния код — в по-напрегнато време подобно забавление щеше да му струва мъмрене. Както винаги, когато говореше със станцията, той искрено се забавляваше от това, че на всяка негова фраза Ника отговаряше не веднага, а с няколко секунди закъснение. Въпреки буйния, поривист характер на приятелката му изглеждаше сякаш тя обмисля думите си.

Когато накрая бяха говорили за всичко на света, когато Ника му описа до най-малки подробности времето в Томск, поведението на котарака Митрич и тоалета, с който ще отиде на срещата на съвипускниците от родния екологичен учебен център, Алексей изрази ревността си към нейните колеги еколози, целуна микрофона и след като дочака отговора, прекъсна връзка.

Приклекна няколко пъти и след това през херметичния шлюз излезе на обзорната палуба. Картината както винаги омагьосваше простора със сияние и неподвижност. Под краката му беше сребърният купол на празния засега профилакториум; далеч в пропастта се виждаше шишарката на резервоара с гориво; в сянката се криеше пръстенът на ремонтните пристани. А наоколо — находищата на бездната, диамантен прах, напомнящ за средновековните космогонии. Хилядократно пробито кадифено кълбо, което пропуска лъчите на рая. Съвсем наблизо е нацърбеният сърп на Луната с ръждив цвят — сякаш е изрязан от стара пощенска картичка. Той, Алексей, е сам на спътника, натъпкан с автомати; и той е в центъра на кълбото, в центъра на вселената.

Обърна се и дълго съзерцава над себе си тюркоазената, разпенена Земя — сякаш океанът по законите на безтегловността се беше превърнал в чудовищна капка. Хубаво. От други положения на

станцията можеше да се види само скъпернически сърп или лъснала страна, ако въобще не попаднеш на тъмното „новоземие“.

По гърба му задраска зумерът. Налагаше се да се върне в креслото — подвижно като розов език, то изменяше формата си при всяко движение на седналия в него, винаги прилепваше по тялото му.

Обаждаше се флотилия транзитни товарни кораби, които преминаваха Вътрешния пояс откъм Луната. По екрана на общото табло пробягваха златните знаци на автоматичния доклад: брой на съдовете — шест, тип — термоядрен товарен кораб СТ-088, строй — в килватер, режим на спиране. Интервал, скорост — всичко беше в предела на нормите. Товарът: метаноамонячен лед, самородни метали, поща от Плутон и Юпитер. Зареждане с гориво, естествено, не е необходимо, от ремонт също не се нуждаят. Напълно обикновено преминаване на флотилия товарни кораби от колониите.

С лявата ръка Гурев докосна биопанела, за да потвърди компютърът на командира на флотилията, че докладът е приет, а с дясната чрез друг квадрат на панела предупреди товарния ракетодрум на Земята за приближаването на корабите.

Върху екрана на локатора лъчът рисуваше пълзяща светлинна гъсеница — флагманския кораб. Гравиприемникът показваше размит овал с червен център, който потъмняваше до тъмновишнево и черно. Видеокубът притежаваше най-остро зрение — в него трепкаше, като прогонваше мравка, пеперудата на термоядрения факел.

Сега оставаше само да проследи всичките пет „гъсеници“ благополучно да преминат вътрешния пояс и да ги приемат диспечерите в дежурния товарен ракетодрум на Земята. Естествено, уставът си е устав, но с тези „клиенти“ наистина леко би се справила всяка от почти живите машини на станцията. Алексей имаше неспокоен характер и често се чудеше защо в станциите на Поясите, които като хоровод кръжаха около Земята, все още има диспечери. Дори често такива като Гусев — практиканти-абсолвенти от пилотските школи. Само като си помисли човек — момчета и момичета, които бълнуват за субсветлинно разузнаване, ги принуждават да изпращат и посрещат товарни кораби, танкери, шлепове; да водят дневника на станцията, да изпросват от Главния диспечерски пункт допълнително планетарно гориво и да внушават на някой озверял, разбил юмрук в пулта навигатор, идващ от Нептун, че

дезактивизацията ще продължи само три часа, а междуременно може да погледа анимационни филми.

В такава практика има повече празна дресировка, отколкото полза. Учи се на търпение, на точност, учи се буквално да изпълняваш най-скучните задължения...

Нека опитните очи да следят гъсениците, които равномерно прогризват проходи през листа на екрана — паметта може да се върне към река Томи, към пропукващия зъбите студ на водата, към странния оркестър на борове, към Ника, която дърпаше сред камъните лукавото кученце Лайка.

... Той по детски потърка очи с юмруци. Шестият товарен кораб не беше сам. Под ъгъл спрямо непреклонния му курс, като явно изоставаше, бягаше продълговата светлинка.

На станциите обичат да погъделичкват нервите си с приказки за локаторни призраци, които карали диспечерите да гонят несъществуващи съдове, а пилотите понякога и да загиват в гонитбата. Но светлинката не беше призрак — освен ако не лъжеше целият видеоблок. Гравиприемникът също показваше втора маса. Блуждаещ камък ли — голям космолит, по неизвестни причини неразрушен във Външния пояс?

Отговорът се получи, преди пръстите на Алексей да успеят да докоснат квадрата на анализиращите устройства. Катраненият видеокуб, в който потъваше все по-слабо просветващата пеперуда на петия съд, се озари от нов блясък. Като стреляше със сини огънове, изплава осата на чуждия „факел“.

Та това просто не можеше да бъде. Нито един от съдовете на Системата, независимо дали беше междузвезден великан, товарен кораб, пътнически лайнер с оранжерии и танцова площадка, или платноходен шлеп, натъпкан с апаратура на космофизиците, нито един съд нямаше да премине покрай диспечерската станция, без да докладва.

Кораб със загинал екипаж и повредена биоелектроника? Но тогава кой управлява двигателите?

Отдавна беше отминал нелепият двадесети век, удивително съчетаващ практицизма с разцвет на религиите и суеверията; беше свършил сантиментално-разсъдъчният двадесет и първи век. Никой вече не очакваше сериозно посланици от други цивилизации. Надявах

се само на собствените си сили, на звездния флот. При това първите данни на универсалния анализатор бяха съвсем прозаични. Ракетен прадядо с течено гориво; беше дори странно, че все още пълзи такъв кораб — нима той щеше да покорява светлинните години?

Впрочем изчислението на траекторията удиви Алексей повече, отколкото дори типът на съда. Гигантска парабола — сякаш това чудовище действително падаше от междузвездното пространство.

Но двигателят можеше да е задвижен и неотдавна някъде иззад Луната. Най-вероятно така е станало — ракетата е охладена почти до абсолютната нула (между другото това говори за отсъствие на екипаж) и едва започва да се нагрива... Дали тази сонда е изстреляна от кораб-майка, спрял на границата на Системата? Но доста висока техническа обзаведеност за разум, пътуващ между звездите...

Същински кошмар.

Той отправи въпрос на общоприетата служебна вълна: „До съда, следващ курс...(цифрите на координатите). Моля за полетен доклад. Дежурен диспечер — Гурев.“

Никакъв отговор.

А общото табло изписва, сякаш нищо не се е случило: дължина тридесет и два метра, маса хиляда шестстотин и осемдесет тона, режим на завиване...

Завой?!

Да. След минута безстрастният биокомпютър отпечатва: „Завоят завършен. Режим на ускорение.“

III. В цялото огромно тяло на „Аякс“ не спяха само оцелелите елементи на слънчевите батерии и захранваното от тях малко огнище сред кристалите на мозъка.

От времето, когато огнената лапа внимателно повдигна над крайморската пустош кулата на „космическата крепост“, а след това яростно захвърли ракетата в дълбините на утринното небе, през това далечно време бе изстинало сърцето на „Аякс“. Леден мрак сковаваше клапите му, изпълваше камерите и дебелиите и тънките артерии.

На времето самолетите, които се опитваха да улучат шахтата, се бяха разлетели като ято уплашени папагали: „нощните хора“ в подземията на базата и столицата, където над многомиллионната паника

ревяха сирените, напразно очакваха да падне чудовището. Но не дочакаха — крепостта сякаш се разтопи заедно с остатъците от нощта.

Съвзел се от ужаса, народът като разгневен слон изпотъпка фанатиците. А след няколко години, въпреки усилията, положени от стопаните на отлетелия „Аякс“, започна разоръжаването. Отначало ядреното. После, след поредица опити да се спре времето — всеобщото и пълно разоръжаване.

Колкото повече се отдалечаваше от Земята, в толкова по-дълбок сън изпадаше сърцето на „Аякс“. Преминала покрай капаните на планетите, „космическата крепост“ изплава далеч извън пределите на Слънчевата система. Обгорената, разядена титанова кула подобно на кит дрейфуваше в пустинята на пустините, като носеше под мъртвото си сърце зародиш на нечуван взрив. Слънцето проблясваше зад кърмата като дребна монета. Дотогава по тези места не беше минавал нито един земен кораб. Подчинявайки се на слънчевата власт, „Аякс“ описа параболична орбита, равна на пътя на най-свободните комети. В определеното време той се върна към Земята, обкръжена от двоен пръстен обитаеми спътници: лаборатории, заводи, енергийни станции, които вече не задръстваха зелената планета.

Възможно ли е да огледаш и опипаш всеки кубичен километър на околземното пространство? Диспечерите от Външния пояс не бяха забелязали тъмната, студена, мълчалива „крепост“.

Оказал се близо до Луната, мозъкът наруши летаргията; в хитро сплетените кристали се заизвиваха първите импулси. Такава беше волята на отдавна починалите конструктори — „овърмун“, прескок на Луната. Да заобиколи Луната, да включи двигателя и да порази земната цел, неуязвим за антиракетите, изстреляни от открития космос — това помнеше и без колебания изпълняваше мозъкът на „Аякс“. Офицерът-програмист беше изкривил траекторията и с окървавената си ръка беше насочил дракона надалеч от Луната. (Нека мислим добре за човека.) Но той не е могъл да предвиди всички последствия. Ударът е бил само отсрочен — наистина, за повече от столетие. Параболичната орбита бе върнала смъртта към определената цел. Огнището в мозъка се бе разгоряло, след като получи сигнали от уредите, измерващи притеглянето и магнитната активност. Отдавна забравената работна треска бе обхванала кристалните джунгли, че проникнала в сърцето.

Сякаш подмладено от сто и двадесет годишния си сън, сърцето раздвижи разяждащата кръв, запали я и я плисна в замразените сопла.
„Космическата крепост“ уверено се насочваше към целта.

IV. Гурев грижливо, както пред изпитен полет, закри отворите на скафандъра и пристъпи във външния шлюз.

Когато обезпокои главния диспечерски пункт на Пояса, оттам му отговориха, че трябва добре да провери показанията на уредите, защото в целия флот отдавна вече няма нито един ракетен двигател с течно гориво, а ако все пак има, то това е нечия лична инициатива и задължението на Гурев е да предаде доклад „долу“ на Земята.

Ръководството на петдесетина станции, които следяха хиляди съдове, не можеше да се занимава с дреболии, с някакви си неизвестни самоуки майстори, възкресяващи историята на космоплаването.

Той предупреди товарния и главния космодрум на Земята. Там се заеха с измервания, а после благодариха на Гурев и съобщиха, че ракетата наистина идва от дяволски далеч, движи се много бавно и това означава, че е била изстреляна много отдавна. Може би носи на борда си загиналия екипаж, а построената в предишното столетие машина не знае, че трябва да докладва. Във всеки случай Гурев е направил значително откритие. Диспечерите му благодарят за бдителността. Чудовището ще го подхванат чрез силови канали в атмосферата и благополучно ще го приземят.

Тогава Алексей трябваше да се успокои и дори да се възгордее, но той дори и не помисли за това.

В дълбините на синеоката му, влюблива и дисциплинирана душа, вероятно попаднала там по грешка, като щука в бистро езеро живееше безпогрешна интуиция. Потвърждавайки изводите на парапсихолозите, неопитният Гурев се измъчваше от предчувствия. Когато заврещеше зумерът на личната му свръзка, той уверено заговаряше пръв, без да чака никакво „ало“ — „Здравейте, богиня Ника“ или „Слушам ви, Ахмед Касимович“ (така се наричаше началникът му), или „Повтарям, пристаните са заети до второ нареждане“. По извънмяването разпознаваше кой се обажда!

Ето и сега — Алексей не го успокоиха нито силовите канали, нито похвалите. Пророческият глас нашепваше тревога.

Той още веднъж набра кода на главния ракетодрум Земя. Координаторът на космодрумите отговори сякаш по-неприветливо.

— Виждате ли обекта, за който ви докладвах?

— Разбира се, с всички подробности.

— Използувахте ли за разпознаване системата памети на Космическия център?

— Използувахме я — с подчертана кротост рече координаторът.

— Е, и какво?

— Няма точна аналогия... Но общата конструкция съответствува на осемдесетте-деветдесетте години на двадесетия век.

— Двадесетия?!

— Да, това е някаква автоматична сонда, случайно или нарочно изведена в много удължена орбита, включила двигателите си близо до Луната. Още един път много ви благодарим, Гурев.

— Не става въпрос за това... Преди... имало ли е подобни случаи преди?

— Подобни. Ловили сме станции, ракети-носители, сонди, но, естествено, не на вековна възраст и в активен полет. Интересува ли ви още нещо?

В последните думи звънна откровен началнически метал: „А защо не си гледате вашата работа, диспечер?“ Макар деликатният Гурев да усещаше, че се проваля, беше трудно да го спрат.

— Но защо машината не е определила точно? В Космическия център трябва да има данни за всички изстрелвания от началото на космонавтиката!

Мълчание.

Ромолящият, бръмчащ ефир е подобен на някакъв грамаден кладенец, в който дълго бродят причудливо изкривените отзвучи от собствените ти думи. Бродят, докато мълчи събеседникът.

— Част от документацията е изгубена, Гурев. Особено онази, която се отнася до двадесетия век. Знаете какво е станало тогава на Земята... Нищо, скоро ще разберем. А защо ви вълнува по-специално типа на ракетата?

Професионалното търпение на координатора се оказа по-голямо, отколкото Гурев очакваше. Изглежда, че на Земята се бяха примирили с разпита. А може би са решили, че тревогата на пръстена от спътници има основания.

— Не зная... Стори ми се... само не се смейте! Помислих си — ами ако това е бойна ракета? Може дори да е с атомен или термоядрен заряд?

Там сякаш се усмихнаха.

— Изключено. Земята не е водила война в открития космос.

— Вие сам казахте, че част от документацията е изчезнала!

Шепнеха си, подсмиваха се, безгрижно си течаха ефирните вълни.

— Извинете, диспечер, време е да се връщам към преките си задължения. А вероятно и вие — към своите.

Разнесе се прищракването на прекъснатата връзка.

Навярно историците на космоплаването вече наливаха шампанско — шега ли е сама да ти се натика в ръцете каруца с течено гориво от епохата на първите експедиции!

„А вероятно и вие — към своите.“

Правилно, към своите непосредствени задължения!

Има едно право, което уставът дава за крайни случаи — временно да предадеш властта на автоматите и да догониш съда със стражевия катер, който обикновено събира прах в хангара на всяка станция.

Затова Алексей закри отверстията на скафандъра си и през херметичен шлюз 7 пристъпи под сводовете на безвъздушния хангар. Прожекторите услужливо светнаха, скръстиха лъчи върху плоската, напомняща табакера машина с две сопла от страни. Под закръгленото чело на катера се виждаха дълбоко потъналите очи на обективите.

Гурев от главния пулт беше проверил готовността на двигателя и отворил кабината. Оставаше да се настани в креслото, което той направи без помощта на стълбичката, също като конник, който се мята на седлото. Затвори капака. Катерът потръпна в нервни тръпки, на таблото пред видеокуба затанцуваха различни знаци.

Плъзнаха се бронираните крила на вратата. Светлината на прожекторите беше отсечена на прага, сякаш станцията се беше опряла в ебонитова стена. Но очите мигновено привикнаха, усетиха дълбината, напипаха звездния прах.

Тук вещаещият глас зашепна такива неща в ушите на Гурев, че той едва не загаси двигателя. Дори отдръпна по-надалеч пръстите си от панела, да не би свръхчувствителният пулт да приеме изкривените от

страх биотокове. Бързайки да обоснове отстъплението, логиката вече се намеси — та на кой освен на историците е нужен този глухоням локомотив от космоса, който след по-малко от пет часа ще бъде подхванат от силовите канали на космодрума? Той — диспечерът, обикновеният сътрудник на Пояса, направи всичко, което можа, предупреди всички, получи благодарност. Гонитбата е само негово право, но в никакъв случай не е задължение. Кой би се осмелил да го осъди?

... А за какво да го осъди всъщност? Можеше да се помисли, че ако не подгони ракетата, Гурев ще извърши страшно престъпление!

„Ще извършиш“, рече гласът.

Ненадейно му се дощя да чуе гласа на Ника. За да му разкаже още веднъж как Митрич ѝ занесъл в леглото удушено врабче, как го набила, а той недоумявал за какво яде бой. За най-добри подбуди?

Спомни си още по-младия си брат, който има наглостта да се заеме да пише пиеса в три действия и сега досаждаше на баща си и майка си, като им четеше сцени от нея. След полушеговитите оплаквания на майка им Гурев съобщи на момчето, че литературната дейност обикновено започва с лирични стихотворения, а проза, и особено драма, може да пише опитен човек, преживял много, който познава хората и техните взаимоотношения...

Нещо мъчително познато внезапно заскърца в паметта му — в далечна връзка с прозата и драмата: „Демон... демон... великият демон, плъзгащ се по морето на живота.“ Откъде беше това?

Алексей потръпна, сякаш мразовит вятър бе жегнал гърба му, и постави пръсти върху зеления стартов квадрат. Необходимите биотокове се върнаха, катерът изпълни заповедта.

Две пленени виолетови мълнии се заизвиваха в соплата. Почти лишена от тегло при излитането, „табакерата“ се плъзна над металическия под и изчезна. Крилата на вратата се затвориха, прожекторите изгаснаха, под тавана останаха само да тлеят дълго жичките на лампите.

Курсът на сближение беше съставен безукоризнено. Целият път отне около три часа. През цялото това време Гурев го тресеше студената треска на всепоглъщащия стремеж към целта. Очите упорито събираха в себе си летящите огънове на видеокуба; ръцете сякаш независимо от съзнанието танцуваха по биопанела. Но и най-

придирчивият капитан от пилотската школа не би открил нито една грешка!

Той никога не е бил честолюбив. Разбира се, щеше да смята за щастие да се отпрати някъде на трийсет светлинни години, да покорява фантастични светове и като Язон или Одисей да се върне с приказна, свръхчовешка слава. Но не смяташе за отчайваща и съдбата на добрия, уважаван от всички щурман, летящ по вътрешните трасета на системата, с красива жена като Ника в дом, пълен с книги и двама-трима палавници, от които до известно време книгите трябваше да се пазят.

Едва ли стремежът да се отличи, да се прослави, подгонваше Гурев след подозрителния скитник. По-скоро го подтикваше подсъзнателният, внушен от майка му стремеж към яснота и ред — гръбнак на гуревската душа. Плюс интуицията, разбира се...

„Великият демон, плъзгащ се по морето на живота...“

Че откъде беше това?

Скоростите се изравниха. Съвсем наблизко виси, изстрелва сини газови езици, целият покрит с белези от обгаряния, уголемен към носа дебелак. Той има кръгла, сляпа глава и ветрило от слънчеви батерии, раздърпани като крилата на мелница след ураган.

Ето! Улови го, спомни си!...

„... Белият кит неочаквано изплува като тревожен велик демон, плъзгащ се по морето на живота...“ От Мелвил. „Моби Дик“ — прогорена от страни страсти изповед на китоловеца-философ. Ника се бои от Мелвил. Интересно дали някой китоловец е посвещавал царствената жертва на любимата жена?

Още четиридесет, най-много петдесет минути и ракетата ще навлезе в силовия коридор на космодрума.

Също като пара над кръгъл басейн играят мехурите на веселата атмосфера над близката планета. Плъзгат се, плавайки като в океан червеникавокафявите шапки на планинските масиви.

Изменят се цифрите по таблото... Спирай! Не иска да изгори, като се вреже със замах във въздушното одеяло!

И все пак непреклонността на сляпата глава беше зловеца, маниакалният бяг на живия мъртвец към Земята навяваше страх!

Да се приближи... Още малко...

Кой беше казал, че времето има каменно лице? Сигурно застаряващ джентълмен, седнал в кресло пред камината, взиращ се философски в бъдещето през дима на вярната си лула. Времето е бесен нощен влак, който с грохот се носи през тунела, пробит от собствения му прожектор. Къс е осветеният отрязък от релсите, а и мракът бяга напред, обръща се и ни дразни.

Обади се зумерът. Бързащ, прекъсващ се глас. Какво става с координатора?

— Земя — Главна диспечерска вика диспечера Гурев.

— Гурев слуша.

— Веднага изменяйте курса. Отдалечете се.

— Защо?

— Изпълнявайте заповедта.

— Защо?!

Ефирът мълчи. Не — потраква, подсвирква, прищраква със сребърните езичета на далечни славеи, сойки, дроздове и други горски дребосъци. Алексей въпреки всичките усилия на Ника се бе научил да познава само кълвача — по червената му шапка и мънистата на гърдите по акуратната му вратовръзка. Също така зле познаваше и горските цветя и треви. Срамота.

— Оказахте се прав, Гурев. Включихме системата на паметта на Института по история на материалната култура и Военния музей. Тази космическа ракета е с военно предназначение, има боен заряд... термоядрен, но специален. Наричали са я бомба-гама. Заповядвам ви да се отдалечите!

Бомба-гама! Виж ти — какво пипало се е протегнало от миналото!

Там живеят птици — на заелия вече почти половината небе лазурен, зелен, белопенест, завихрен купол. Там са Ника, мама, татко и братът.

— Координатор, какво възнамерявате да правите?

— Ще използваме лазер.

— Няма да успеете. Линейните размери на целта са нищожни. Търсенето с разсеян лъч и прицелването с насочен лъч ще заемат много време.

— Друг изход няма. Земята още веднъж ви благодари, Альоша, заслугите ви нямат цена, оказахме се напълно неподготвени... Може

би част от населението на застрашения район ще успее... ще успее да се спусне в подземните галерии... Отдалечавайте се, какво чакате? Разсеяният лъч вече търси.

— Късно е, координатор, късно.

Там закрепяха нещо. Гурев прекъсна връзката.

Алексей замижа, прехапа до болка устни, за да не промени решението си, и притисна пръсти към биопанела.

С десния двигател на катера смачка и разкъса като станиол овъглената кожа на „космическата крепост“. Нервите на „Аякс“ не издържаха. Мозъкът издаде последната заповед — за самоунищожение.

Бляскавото зарево се виждаше добре от орбиталните станции; то се появи откъм тъмната страна на границата на деня като разкошна падаща звезда.

Нека да мислим с добро за човека.

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.45-46/1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.